

LBRIS

We know
books

david BALDACCI

EVADAREA

Capitolul

1

Închisoarea arăta mai mult ca un campus al unui colegiu de stat decât ca un loc unde bărbații erau ținuti în celule timp de zece ani sau mai mult pentru infracțiuni comise în timp ce purtau uniforma țării lor. Nu existau turnuri de pază, însă erau două garduri în zigzag, de trei metri și jumătate înălțime, patrulă înarmate și suficiente camere de supraveghere să stea cu ochii electronici pe aproape fiecare milimetru. Aflate la capătul nordic al Fortului Leavenworth, Cazărmile Disciplinare ale Statelor Unite erau situate lângă fluviul Missouri pe aproape patruzeci de acri de coline împădurite din Kansas, precum o movilă din cărămizi și sârmă ghimpată întinsă de un ageamiu. Era singura închisoare militară de maximă siguranță pentru bărbați din țară.

Cea mai de seamă închisoare militară din America se numea CDSU sau CD, pe scurt. Penitenciarul federal Leavenworth pentru civili, una dintre cele trei închisori de pe domeniul Fortului Leavenworth, se afla la șase kilometri și jumătate spre sud. Pe lângă Institutul Regional de Corecție Comună – tot pentru prizonieri militari – exista o a patra închisoare cu conducere privată la Leavenworth, ridicând numărul total al populației de deținuți în cele patru închisori la aproximativ cinci mii. Biroul de Turism

Leavenworth, căutând, se pare, să câștige de pe urma oricărei frânturi de notorietate pentru a atrage vizitatori în zonă, inclusese închisoarea în broșurile promoționale cu expresia „Stând la răcoare în Leavenworth“.

Dolarii federali se rostogoleau prin partea asta de Kansas și treceau granița în Missouri ca un potop de lăcuste de hârtie verde, umflând economia locală și umplând cuferele afacerilor care le ofereau soldaților coaste afumate, bere rece, mașini rapide, târfe ieftine și aproape absolut orice pe lângă acestea.

În CD, se aflau vreo patru sute cincizeci de prizonieri. Deținuții erau închiși într-o serie de celule de unde nu se putea evada, inclusiv o Unitate Specială de Cazare sau USC. Majoritatea deținuților se aflau aici pentru infracțiuni de natură sexuală. În cea mai mare parte, erau tineri și aveau sentințe de lungă durată.

Aproximativ zece prizonieri erau simultan la izolare, iar restul deținuților se aflau la un loc cu populația generală. Nu existau gratii la uși; erau doar din metal dur, cu o fantă în partea de jos prin care erau împinse tăvile cu mâncare. Fanta permitea și montarea cătușelor ca niște perechi de pantofi noi din fier, pentru cazurile în care un prizonier trebuia transportat undeva.

Spre deosebire de alte penitenciare de stat și federale din țară, disciplina și respectul erau cerute și oferite aici. Nu existau lupte pentru putere între cei încarcerați și supraveghetorii lor. Totul era conform legii militare și răspunsurile principale ale celor închiși acolo erau „Da, domnule“, urmate îndeaproape de „Nu, domnule“.

CD avea și o secție pentru condamnați la moarte în care se aflau în acel moment o jumătate de duzină de ucigași condamnați, inclusiv criminalul de la Fortul

Hood. Avea și o cameră de execuție. Doar avocații și judecătorii aveau să stabilească dacă vreun condamnat la moarte ajungea până la urmă să vadă acul injectiei letale, probabil la distanță de ani de zile și milioane de dolari în cheltuieli de judecată.

Ziua se transformase de mult în noapte și luminile de la avionul privat Piper care se ridica de pe Aerodromul Sherman din apropiere erau aproape singurul semn de activitate. Era liniște acum, însă o furtună violentă care se vedea pe radar de ceva vreme vâjâia dinspre nord. Un alt sistem care se stărnise în Texas gonia spre regiunea Midwest¹ ca un marfar rămas fără frâne. În curând, avea să se întâlnească cu echivalentul său nordic, cu rezultate devastatoare. Întreaga zonă se ascundea deja în așteptare.

Când cele două fronturi atmosferice furioase se ciocniră trei ore mai târziu, rezultatul fu o furtună de proporții incredibile, cu fulgere în zigzag ce străpunseră pieziș cerul, cu ploaia turnând cu găleata și vânturi ce păreau să nu aibă limită de forță și întindere.

Liniile electrice cedară primele, trosnind ca o sfoară ruptă de copacii prăbușiți. Apoi căzură liniile telefonice. După aceea, se prăbușiră și alți copaci, blocând drumurile. Aeroportul Internațional Kansas aflat în apropiere fu închis dinainte, toate avioanele erau goale. Terminalul

¹ Vestul Mijlociu al Statelor Unite ale Americii, conform [The] Midwestern United States, sau pe scurt Midwest, este o zonă a Statelor Unite care cuprinde statele central-nordice ale țării, mai exact statele următoare, Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Wisconsin, Iowa, Kansas, Missouri, Minnesota, Nebraska, Dakota de Sud și Dakota de Nord. (n.tr.)

era plin de călători care așteptau să treacă furtuna și-i mulțumeau în gând lui Dumnezeu că erau la sol, nu prinși sus, în vârtejuri.

În CD, paznicii își făceau rondul sau sorbeau din cafele în camera de odihnă, ori vorbeau în șoapte joase, bârfind despre nimicuri doar ca să treacă tura mai repede. Nu se gândea nimeni la furtuna de afară pentru că erau în siguranță în amestecul de cărămidă și oțel. Erau ca pe un portavion confruntat cu vânturi vijelioase și mări agitate. Poate că nu era plăcut, dar aveau să treacă ușor peste ele.

Chiar și atunci când curentul se opri, fiindcă ambele transformatoare de la centrala din apropiere au sărit în aer, aruncând închisoarea în beznă pentru o clipă, nimeni nu se îngrijoră prea tare. Generatorul masiv de rezervă porni automat, iar mașinăria aceea se afla într-o instalație rezistentă la bombe, cu propria sursă subterană de energie de gaze naturale care nu avea să rămână niciodată nealimentată. Acest sistem secundar porni atât de repede încât pana scurtă nu făcu nimic mai mult decât niște sclipiri fluorescente și câteva pârâituri pe camerele de supraveghere și monitoarele de calculator.

Paznicii își terminară cafelele și trecură la alte bârfe, iar ceilalți porniră pe coridoare și pe la colțuri, intrând și ieșind din celule, asigurându-se că totul era în regulă în lumea CD.

Ceea ce atrase atenția tuturor în cele din urmă fu liniștea deplină care se așternu când generatorul simplu de manevrat, cu sursa inepuizabilă de energie din instalația rezistentă la bombe, făcu un zgomot ca un uriaș care tușea puternic, după care se stinse pur și simplu.

Toate luminile, camerele și pupitrele de comandă se opriră, deși unele camere de supraveghere aveau baterii de rezervă, așa că rămaseră aprinse. Pe urmă, liniștea s-a transformat în strigăte speriate și sunetul făcut de oamenii alergând. Stațiile de emisie-recepție păcăneau și pocneau. Lanternele fură scoase din tocurele de la curelele din piele și aprinse. Însă acestea nu luminau decât foarte slab.

Și atunci se produse inimaginabilul: toate ușile automate ale celulelor se descuriară. Asta *nu* trebuia să se întâmple. Sistemul era construit astfel încât, atunci când cădea curentul, ușile să se încuie automat. Nu era atât de bine pentru prizonieri dacă pana de curent era provocată, de exemplu, de un incendiu, dar așa stăteau lucrurile sau așa ar fi trebuit să stea. Totuși, paznicii auzeau acum sunetul ușilor celulelor deschizându-se în toată închisoarea și al sutelor de prizonieri care ieșeau pe coridoare.

În CD nu erau permise arme. Așa că paznicii nu aveau la dispoziție decât autoritatea, mintea, instruirea, abilitatea de a citi starea de spirit a prizonierilor și bastoanele grele pentru a menține ordinea. Iar acele bastoane erau strânse acum de mâini ce deveneau tot mai transpirate.

Existau PSF-uri, sau proceduri standard de funcționare, pentru o asemenea eventualitate, pentru că armata avea proceduri pentru toate posibilitățile. Armata avea de obicei două rezerve pentru toate obiectele esențiale. La CD, generatorul de rezervă cu gaze naturale era considerat infailibil. Cu toate acestea, acum *dăduse* greș. Acum totul depindea de paznici ca să mențină ordinea perfectă. Ei erau ultima linie de apărare. Primul obiectiv era să prindă toți prizonierii. Al doilea obiectiv era să

prindă toți prizonierii. Orice altă variantă ar fi fost considerată un eșec inacceptabil conform oricărui standard militar. Carierele și, alături de ele, galoanele cu dungi și stele aveau să pice ca acele uscate ale bradului de Crăciun încă împodobit la sfârșitul lui ianuarie.

Pentru că erau mult mai mulți prizonieri decât paznici, prinderea tuturor implica o serie de tactici, cea mai importantă necesitând gruparea lor în zone centrale deschise și largi, unde trebuiau puși să se întindă cu fața în jos. Acest lucru părea că mergea bine în primele cinci minute, dar apoi se întâmplă ceva care avea să-i facă pe toți paznicii să caute mai bine în manualele de armată și nu doar un sfincter – de paznic sau de prizonier – se strânse.

– S-a tras cu arma, strigă un paznic în stație. Focuri de armă, locație nedeterminată, sursă necunoscută.

Acest mesaj se repetă pe fir până când ajunse să sune în urechile tuturor paznicilor. Focuri de armă și nimeni nu știa de unde sau de cine. Și cum niciun paznic nu avea arme, asta însemna că aveau prizonierii. Poate mai mult de o armă.

Lucrurile, deja grave, se transformară acum în ceva aproape haotic.

Și apoi situația se înrăutăți și mai mult.

Sunetul unei explozii inundă interiorul celulei cu numărul trei, în care se afla USC. Situația aproape haotică trecu direct la un dezastru total. Singurul lucru care mai putea restabili ordinea era o demonstrație copleșitoare de forță armată. Și existau puține organizații în lume care puteau face demonstrații copleșitoare de forță armată mai bine decât Armata Statelor Unite. În special când

forța aceea înarmată se afla chiar lângă Fortul Leavenworth.

Câteva minute mai târziu, șase camioane verzi ale armatei pătrunseră pe porțile rămase fără curent ale CD-ului, ale căror sisteme de detectare a intrușilor, de înaltă tehnologie, deveniseră nefuncționale. Poliția militară cu echipamente SWAT și cu scuturi în mâini coborî din camioane, cu armele automate și puștile încărcate și pregătite. Polițiștii năvăliră direct în clădire, cu câmpul vizual luminos și clar datorită ochelarilor pentru vedere nocturnă de ultimă generație care făceau întunericul din închisoare să pară proaspăt și vibrant ca orice imagine de pe un Xbox.

Prizonierii încremeniră pe loc. Apoi, cei care mai stăteau în picioare se întinseră imediat pe burtă, cu mâinile la spate și membrele tremurând în fața soldaților superb instruiți și pregătiți de război.

În cele din urmă, se restabili ordinea.

Inginerii de armată reușiră să repună curentul electric în funcțiune și luminile se aprinseră, iar ușile se încuiară din nou. Între timp, polițiștii de la Fortul Leavenworth predară instituția înapoi paznicilor și plecară pe unde veniseră. Comandantul închisorii, un colonel, respiră ușurat și plin de recunoștință când toată apăsarea lumii, sau cel puțin zidul apărut brusc între el și următoarea sa promovare dispăru.

Prizonierii se întoarseră în celule târșâind picioarele.

Se făcu numărătorea.

Lista prizonierilor găsiți fu comparată cu lista oficială a deținuților. Inițial, numerele păreau identice.

Inițial.

Dar la o inspecție ulterioară se dovedi că nu era așa.

Lipsea un prizonier. Unul singur. Dar era unul important. Fusesse trimis aici pe viață. Nu pentru că ar fi omorât un ofițer cu o grenadă sau că ar fi ucis pe cineva sau mai multe persoane. Nici pentru că ar fi violat, tăiat, ars sau bombardat. Nu era condamnat la moarte. Se afla aici pentru că era trădător, își trădase țara în sfera siguranței naționale, un termen care făcea pe toată lumea să se ridice în capul oaselor și să privească peste umăr.

Cu atât mai inexplicabil, pe patul din celula prizonierului dispărut era altcineva – un bărbat neidentificat, mort, cu fața în jos, sub cuverturi. El era motivul numărării greșite inițiale.

Scotociră fiecare colț din CD, inclusiv conductele de aer și orice altă scobitură la care se mai gândiră. Alergară afară în furtuna care de acum se potolea ca să caute și acolo, mărșăluind în coloane organizate, fără să lase nimic neverificat.

Însă această porțiune de teren din Kansas nu dădu la iveală ce căutau ei.

Prizonierul dispăruse. Nimeni nu-și explica în ce fel. Nimeni nu putea spune cum ajunsese acolo mortul. Nimeni nu înțelegea nimic din toate astea.

Exista un singur lucru evident.

Robert Puller, fost maior al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite și expert în arme nucleare și securitate cibernetică, precum și fiul unuia dintre cele mai apreciate cadre militare, locotenent-general de armată în retragere John Puller Sr., evadase din CD-ul de unde nu se putea evada.

Și lăsase în urmă un mort neidentificat în locul său, ceea ce era și mai inexplicabil decât felul în care reușise să evadeze.

Informat despre această aparentă imposibilitate transformată într-o realitate cruntă, comandantul închisorii ridică receptorul telefonului sigur din biroul său și, totodată, își luă adio de la cariera sa promițătoare.

Capitolul

2

John Puller stătea cu pistolul M11 ațintit spre capul omului.

Un Beretta-92 strălucitor – cunoscut în armată drept M9A1 – era ațintit spre el.

Era un duel al secolului XXI care promitea că nu aveau să existe învingători și prevestea doi pierzători uciși.

– Nu-mi asum răspunderea pentru asta, răcni PFC¹ Tony Rogers.

Era un negru de vreo douăzeci de ani cu înfățișare de „terrible towel”² și logoul echipei Pittsburgh Steelers tatuat pe antebraț. Avea vreo douăzeci și nouă de ani, ras în cap, lat între umeri, brațe vânjoase și coapse masive care nu se potriveau cu vocea lui ascuțită.

Puller purta pantaloni kaki și o geacă antivânt bleu-marin, cu literele aurii „DIP” pe spate. Rogers purta Uniforma de Luptă a Armatei, sau ULA: pantaloni, bocanci specifici și un tricou militar, cu șapcă de patrulă pe cap. Transpira, deși aerul era rece. Puller nu transpira.

¹ Private First Class – grad militar de soldat în Armata SUA, între soldat cu cel mai mic rang și caporal (n.tr.)

² Referire la The Terrible Towels, susținători ai echipei de fotbal american Pittsburgh Steelers din Liga Națională de Fotbal American. (n.tr.)

Privirea lui Rogers era agitată. Ochii lui Puller nu se mișcau de pe fața lui Rogers. Voia să denote calm, sperând să i-l inspire și celuilalt.

Cei doi soldați se înfruntaseră pe aleea din spatele barului de la marginea orașului Lawton, Oklahoma, unde se aflau Fortul Sill și mormântul liderului indian Geronimo. Puller mai fusese în Lawton de câteva ori înainte, iar tatăl său fusese cantonat acolo o vreme în timpul carierei sale în armată. Acum se afla aici ca agent al Diviziei de Investigații Penale, încercând să aresteze presupusul ucigaș care purta aceeași uniformă ca el și care ținea acum arma aparținând armatei spre el.

– Spune-mi varianta ta, zise Puller.

– N-am împușcat pe nimeni. Ai auzit? Ți-ai pierdut naibii mințile dacă spui că asta am făcut.

– Nu spun nimic. Sunt aici pentru că asta mi-e meseria. Ai cu ce să te aperi de acuzații, foarte bine pentru tine. Folosește-te de asta.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre faptul că poți să-ți iei un avocat militar beton ca să te apere și poate scapi de acuzații. Cunosc eu câțiva buni. Pot să-ți fac o recomandare. Dar ceea ce faci acum nu te ajută deloc. Așa că pune arma jos și dă-mi uitării faptul că ai fugit și pe urmă m-ai amenințat cu arma.

– Prostii!

– Am mandat de arestare pe numele tău, Rogers. Eu doar îmi fac treaba. Lasă-mă să o fac în liniște. Doar nu vrei să mori pe o alee mizerabilă în Lawton, Oklahoma. Iar eu în mod sigur nu vreau asta.

– O să mă bage la închisoare pe viață. Am o mamă de întreținut.